

Arrest

nr. 288 982 van 16 mei 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 16 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2022 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DER WEE, die loco advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MARTELAERE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 februari 2017 een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met mevrouw N.P. Op 13 juli 2017 wordt de afgifte van het gevraagde visum geweigerd, waarbij de erkenning van het in Egypte afgesloten huwelijk wordt geweigerd omdat dit een schijnhuwelijk is.

1.2. Verzoeker dient op 20 juni 2022 een nieuwe aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), dit keer met het oog op gezinshereniging met mevrouw V.V.D.P. Op 6 oktober 2022 wordt het nemen van

een beslissing uitgesteld in afwachting van een onderzoek door het parket naar het in Egypte afgesloten huwelijk. Op 13 december 2022 adviseert het parket negatief inzake de erkenning van het buitenlandse huwelijk, omwille van ernstige vermoedens van schijnhuwelijk, waarna op 16 december 2022 de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist tot weigering van afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor [M.M.A.] [°...], van Egyptische nationaliteit, teneinde zijn echtgenote [V.P.S.V.D.P.] [°...], van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een huwelijksakte werd voorgelegd, afgeleverd door de Egyptische overheid voor een huwelijk dat werd voltrokken op 27/03/2022.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna WIPR) stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR.

Overwegende dat artikel 18 WIPR bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht.

Overwegende dat artikel 21 WIPR de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat volgens artikel 46 WIPR de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat de echtgenote [V.P.S.V.D.P.] in casu de Belgische nationaliteit heeft.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Belgische Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op de totstandbrenging van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken van het parket van de procureur des Konings te Gent een advies d.d. 13/12/2022 mocht ontvangen met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland afgesloten huwelijk.

Overwegende dat in zijn advies de procureur des Konings stelt dat zijn ambt de mening toegedaan is dat het huwelijk in kwestie er kennelijk op gericht is om uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de visumaanvrager. Hij verwijst hierbij naar de volgende elementen:

- Tijdslijn van de relatie is niet geloofwaardig: de bewering van mevrouw en mijnheer dat ze elkaar leerden kennen in 2007 en een relatie gestart zijn in 2012, en dat mevrouw sedertdien om de 2 à 3 maanden naar Egypte is gereisd om haar liefdespartner te zien, is niet geloofwaardig, aangezien mijnheer van 02/09/2009 tot 04/06/2021 een duurzame leefgemeenschap onderhield met de moeder van zijn kinderen, mevrouw [R.H.S.H.]. Tijdens hun huwelijk zijn drie kinderen geboren, respectievelijk in 2010, 2013 en 2018. Mevrouw legt bovendien geen stukken voor die een langdurige relatie sinds 2012 aannemelijk maken, zoals bijvoorbeeld vliegtuigtickets of een kopie van de in- en uitreisstempels in haar paspoort. Mijnheer verklaarde dat de reden van zijn scheiding "miscommunicatie" was, en dat hij sinds 2012 feitelijk gescheiden zou zijn van zijn vrouw, hetgeen niet aannemelijk is aangezien hij sedert de beweert feitelijke scheiding nog twee kinderen kreeg met zijn echtgenote, hetgeen aantoonde dat hij met haar een duurzame levensgemeenschap onderhield.

- Eerdere poging tot schijnhuwelijk in 2016: het parket verleende in 2016 een negatief advies en verzette zich tegen de afgifte van het vereiste attest geen huwelijksbeletsel met betrekking tot het huwelijk op 05/10/2016 gesloten in Egypte tussen mijnheer en mevrouw [N.P.]. Alsnog traden betrokkenen in het huwelijk in Egypte, ondanks het ontbreken van het attest geen huwelijksbeletsel en ondanks het feit dat mijnheer op dat moment nog gehuwd was met mevrouw [R.H.S.H.]. Op basis van dit huwelijk werd op 15/02/2017 een verzoek tot gezinshereniging ingediend, dat werd geweigerd aangezien het huwelijk niet werd voltrokken volgens het Egyptisch recht. Bovendien was mijnheer op het ogenblik van het afsluiten van het huwelijk nog niet uit de echt gescheiden met zijn toenmalige vrouw. Mevrouw [V.D.P.] blijkt niet op de hoogte te zijn van dit huwelijk met mevrouw [P.].

- Pogingen tot het verkrijgen van verblijfsrechten door mijnheer: na de poging tot gezinshereniging op basis van het huwelijk met mevrouw [P.] in 2017, volgden meerdere pogingen van mijnheer om naar Europa te komen. In 2018 vroeg mijnheer een visum (bezoek familie/vrienden) aan bij de ambassade van Duitsland te Cairo, hetgeen geweigerd werd. In 2019 vroeg hij een business visum aan bij de ambassade van Frankrijk te Cairo, hetgeen eveneens werd geweigerd. Andere familieleden van mijnheer zouden in München en Italië wonen. Gezien zijn veelvuldige aanvragen voor een visum voor Europa te verkrijgen, alsook het huwelijk dat hij heeft afgesloten met mevrouw [N.P.], is het duidelijk dat voor mijnheer een huwelijk met een Belgische vrouw het ultieme redmiddel is om alsnog aan verblijfsrechten in Europa te geraken. Het lijkt erop dat mijnheer in het huwelijk wil treden met een Belgische vrouw om verblijfsrechten in het Rijk te krijgen, om nadien zijn echte echtgenote en zijn drie kinderen te laten overkomen naar België. Gezien de veelvuldige pogingen die mijnheer heeft ondernomen om tijdens zijn huwelijk en duurzame relatie met [R.H.S.H.] om een visum te verkrijgen, hecht het ambt van de procureur des Konings er geen geloof aan dat hij nu werkelijk gescheiden leeft van haar, en de intentie heeft om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen met een 9 jaar oudere Belgische vrouw.

- Gebreke aan verzet tegen uitreiking attest geen huwelijksbeletsel door termijnoverschrijding: op 12/07/2021 dienden betrokkenen voornoemd een aanvraag tot het verkrijgen van het attest geen huwelijksbeletsel in voor het huwelijk. Dit was een maand na de echtscheiding van mijnheer met de moeder van zijn kinderen. Het ambt van de procureur des Konings was toen niet in de mogelijkheid om binnen de termijn advies te verlenen, nu het dossier te laat werd ontvangen om binnen de wettelijke termijn advies te verlenen, waardoor de Consul geadviseerd werd om het attest af te leveren.

In het licht van deze elementen verleende de procureur des Konings een negatief advies wat betreft de erkenning van dit huwelijk, en bijgevolg ook wat betreft de afgifte van het visum gezinshereniging.

Overwegende dat de erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 WIPR).

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag verworpen."

2. Over de synthesememorie:

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

In zijn synthesememorie vat hij het middel, en zijn repliek op de nota met opmerkingen, samen als volgt:

"De bestreden beslissing is niet op afdoende en niet op correcte wijze gemotiveerd. Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op

de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgende elementen om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen:

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

[...]

De DVZ stelt dat de relatie tussen verzoeker en mevrouw [V.D.P.] gestart is in 2012.

Het voorgaande is manifest onjuist en toont aan dat de DVZ niet op een correcte wijze haar beslissing heeft gemotiveerd.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft mevrouw [V.D.P.] in 2012 de amoureuze relatie juist beëindigd, daar zij een relatie financieel en emotioneel niet zag zitten.

Dat de DVZ het omgekeerde beweert in haar beslissing, toont aan dat de motivering substantieel in gebreke blijft en manifest foutief is.

Verwerende partij beweert in haar nota met opmerkingen dat:

“Eenvoudig nazicht van de stukken van het administratief dossier leert dat de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk steun vinden in het administratief dossier, waarbij de vermelde feiten en vaststellingen bijgevolg niet ernstig door de verzoekende partij kunnen worden betwist. ”

Dit argument kan allerminst worden bijgetreden.

Verzoekende partij stelt na inzage van het administratief dossier namelijk vast dat het DVZ tot de vaststelling, dat de relatie zou zijn begonnen in 2012, is gekomen op basis van het interview dat werd afgelegd door verzoekende partij op 12.07.2021. Zulks blijkt met name uit het schrijven van de FOD binnenlandse zaken aan de Procureur des Konings d.d. 06.10.2022 waarin wordt vermeld dat verzoekende partij deze verklaring zou hebben afgelegd.

Verzoekende partij betwist dat hij een dergelijke uitspraak heeft gedaan. Doch aangezien het interview van 12.07.2021 niet gevoegd is aan het administratief dossier kan zulks niet worden nagegaan.

Het is opmerkelijk dat de DVZ in zijn motivering verwijst naar uitspraken van verzoekende partij, zonder het interview, waaruit deze uitspraken zouden blijken, aan het administratief dossier te voegen.

Het voorgaande toont reeds aan dat de motivering van DVZ gebrekkig is en op onjuistheden berust. Hoe kan men immers op redelijke wijze tot een bepaalde motivering komen indien men niet eens beschikt over de verklaringen van partijen waarin deze feitelijkheden vermeld staan?

Bovendien is de bewering van verwerende partij dat uit eenvoudig nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt dat de motieven steun vinden in het administratief dossier in ieder geval onjuist, nu de doorslaggevende stukken (de verklaringen zelf) de facto niet in het dossier aanwezig zijn.

Het DVZ is derhalve manifest in gebreke gebleven in de op haar rustende motiveringsplicht.

[...]

Daarnaast stelt de DVZ dat de tijdslijn van de relatie niet geloofwaardig is, aangezien verzoeker geen bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat zij sinds 2012 om de 2 à 3 maanden naar Egypte reist.

Evident kan verzoeker dergelijke bewijzen niet voorleggen, daar mevrouw [V.D.P.] hoegenaamd niet elke 2 à 3 maanden naar Egypte is gereisd in die periode.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, is de relatie tussen verzoeker en mevrouw [V.D.P.] beëindigd in 2012 waardoor mevrouw [V.D.P.] in geen geval elke 2 à 3 maanden naar Egypte reisde.

Wel onderhield zij in die période vriendschappelijke contacten met verzoeker en ging zij (behalve in 2014) jaarlijks op vakantie naar Egypte.

Opnieuw kan verwezen worden naar het argument onder het voorgaande randnummer. De verklaringen waarop de DVZ zich baseert om tot een dergelijke motivering te komen, zijn niet vervat in het administratief dossier. Bijgevolg is de motivering aangetast, daar men een beslissing neemt op basis van feitelijke elementen die men niet kan verifiëren.

De motivering is ook in die zin ondermaats.

[...]

Het argument van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat verzoekende partij enkel een feitelijke herbeoordeling beoogt en dus geen wettigheidstoezicht nastreeft is eveneens onjuist.

Zoals hierboven reeds duidelijk werd aangegeven, is verzoekende partij de mening toegedaan dat de DVZ in de motivering van de bestreden beslissing feitelijke hanteert die simpelweg onjuist zijn en bovendien niet op een correcte wijze worden beoordeeld, waardoor het besluit van verwerende partij niet op redelijke wijze tot stand is gekomen.

Verzoekende partij wenst geen feitelijke herbeoordeling van de bestreden beslissing, doch stelt enkel vast dat de motivering van DVZ niet op een redelijke wijze tot stand is gekomen wanneer deze is gebaseerd op feitelijke onjuistheden zoals de ongegronde bewering dat de relatie is begonnen in 2012 en dat verzoekende partij elke 3 maanden naar Egypte zou zijn afgereisd tussen 2012 en 2017.

In zo'n geval wordt geen feitelijke herbeoordeling van de beslissing verzocht, doch enkel verwacht dat de motivering minstens gebaseerd is op juiste feitelijkeheden.

Het argument van verwerende partij kan bijgevolg niet overtuigen.

[...]

Daarnaast hamert de DVZ in haar nota met opmerkingen onterecht op de voorgaande relatie van verzoekende partij met mevrouw [P.] en meent hieruit af te leiden dat er geen oprechte relatie met mevrouw [V.D.P.] zou kunnen bestaan.

Dit standpunt is onjuist aangezien de relatie tussen verzoeker en mevrouw [P.] dateert van 2016 en dus voorafgaand aan de relatie tussen verzoeker en mevrouw [V.D.P.]. Verzoeker verwijst hiervoor naar randnummer 5 waarin de tijdlijn van de relatie tussen mevrouw [V.D.P.] en verzoeker staat beschreven. In de periode tussen 2012 en 2019 was er geen relatie tussen laatstgenoemden.

Dat verzoeker tijdens de periode waarin hij geen relatie onderhield met mevrouw [V.D.P.] een relatie aanging met een andere vrouw is irrelevant ten aanzien van de beoordeling van een schijnhuwelijk.

[...]

Voorts is ook de argumentatie van de DVZ foutief in die zin dat zij oordeelt dat verzoeker eerder al visumaanvragen heeft ingediend en derhalve reeds pogingen heeft gewaagd om een verblijfsrecht te verkrijgen in Europa en bijgevolg enkel een huwelijk zou zijn aangegaan met mevrouw [V.D.P.] om een verblijfsrecht te verkrijgen, quod non.

Het is vanzelfsprekend dat verzoeker dergelijke pogingen heeft gewaagd juist omdat hij mevrouw [V.D.P.] wou vervoegen in Europa. Deze aanvragen waren dan ook geenszins uitsluitend gericht op het verkrijgen van een verblijfsrecht, doch hadden allen als doel om een duurzame leefgemeenschap met mevrouw [V.D.P.] aan te gaan.

Uit het feit dat de DVZ dergelijke evidenties over het hoofd ziet, blijkt des te meer dat er niet op een juiste wijze werd gemotiveerd.

[...]

Daarnaast bevat de motivering van de DVZ ook enkele tegenstrijdigheden.

Zo stelt de DVZ dat het erop lijkt dat verzoeker enkel een verblijfsrecht in Europa wenst te verkrijgen teneinde zijn echte echtgenote en kinderen te laten overkomen naar België.

Het voorgaande is kennelijk onjuist, daar mevrouw [H.], waarnaar de DVZ lijkt te verwijzen met deze zinsnede, niet langer de echtgenote is van verzoeker. Mevrouw [H.] en verzoeker zijn reeds uit de echt gescheiden waardoor het onmogelijk is geworden om eerstgenoemde naar België te laten overkomen op basis van gezinshereniging.

Er bestaat immers geen recht van gezinshereniging voor de ex-echtgenote.

Het voorgaande toont aan dat de beslissing tot weigering van de DVZ foutief werd gemotiveerd, daar zij zich baseert op hypothesen die a priori onjuist zijn.

[...]

In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat zij een discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft in het kader waarvan zij mag beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan en dus geen rekening diende te houden met het verhoor bij de politiediensten d.d. 21.12.2022.

Een dergelijke opvatting is juist in die zin dat verwerende partij effectief over een discretionaire bevoegdheid beschikt, doch deze opvatting is onjuist daar de DVZ wel verglicht is om bij toepassing van deze discretionaire bevoegdheid op redelijke wijze en op basis van juiste feitelijke gegevens tot haar besluit te komen.

Hier knelt nu juist het schoentje. Doordat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de meest doorslaggevend elementen om op redelijke wijze te kunnen oordelen over het al dan niet bestaan van een schijnhuwelijk, met name: het uitgebreid verhoor van partijen, de bewijsstukken zoals chatberichten, foto's, vliegtickets, etc., heeft het DVZ niet op redelijke wijze haar beslissing kunnen nemen.

Hoe kan men immers voorhouden op redelijke wijze te oordelen over het bestaan van een huwelijk zonder dat men het relaas van de echtgenoten onderzoekt, of nagaat of er bewijsstukken voorliggen die aantonen dat er een (zeer) intens contact is geweest tussen de echtgenoten gedurende meerdere jaren?

Verwerende partij mag dan wel over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikken, zulks ontslaat haar geenszins van een motivering die op juiste en correcte feitelijkeheden berust, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Het voorgaande wordt des te meer versterkt door het feit dat de DVZ niet enkel onwetend was omtrent de uitgebreide verklaringen die mevrouw [V.D.P.] voor de politiediensten heeft afgelegd op 21.12.2022, doch

dat in het administratief überhaupt geen spoor te bekennen is van de verklaringen die destijds in Cairo werden afgelegd door de partijen.

Bijgevolg heeft verwerende partij op geen enkele wijze rekening gehouden met de verklaringen van partijen en kan de beslissing niet op redelijke wijze worden genomen.

[...]

Daarenboven beweert verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat verzoeker de kans kreeg om alle dienstige stukken bij zijn visumaanvraag neer te leggen, maar naliet om dit te doen.

Dergelijke uitspraak is manifest onjuist en zelfs misleidend.

Op 6.10.2022 ontving verzoekende partij een mededeling op de website van DVZ dat er aanvullende informatie gevraagd werd.

Mevrouw [V.D.P.] heeft de volgende dag verwerende partij aangeschreven per e-mail teneinde te vragen welke documenten zij nog moest bezorgen teneinde het dossier te vervolledigen. Zij schreef: (Stuk 11)

"Ik merkte volgende opmerking op bij status/beslissing dossier: 'In afwachting ontvangst van documenten die de visumaanvraag ondersteunen en die door de Belgische diplomatieke/consulaire post per diplomatieke valies verzonden wordt. '

Kunt u mij laten weten welke documenten nog nodig zijn om het dossier te vervolledigen. "

Verwerende partij heeft hier het volgende op gerepliceerd: (Stuk 11)

"Geachte,

U moet wachten tot de vraag naar extra documenten (aanvullende documenten) u heeft bereikt. U wordt bij deze verwittigd hoe u deze documenten moet afleveren. Het heeft geen nut om ze via de 'infodesk' door te sturen. U krijgt een brief, een e-mail of wordt telefonisch gecontacteerd door de betrokken dienst, of de documenten moeten via de ambassade worden afgeleverd."

Op 12.10.2022 heeft mevrouw [V.D.P.] nogmaals verzocht welke aanvullende documenten verzoeker moest bezorgen: (Stuk 12)

"Tot op vandaag hebben ik noch mijn echtgenoot nog geen bericht gekregen betreffende de aanvullende documenten die wij nog moeten voorleggen. Ik veronderstel dat deze binnen een bepaalde periode binnen moeten zijn, en indien het document van mijn partner moet komen moeten wij rekening houden met eventuele vertalingen en legalisaties die ook tijd in beslag kunnen nemen . Ik weet dat jullie diensten overbelast zijn en het druk is maar zou het mogelijk zijn om eventueel de dossierbeheerder van de visumaanvraag te contacteren om ons te laten weten over welke documenten het gaat."

Hierop werd opnieuw gereageerd door verwerende partij: (Stuk 12)

"Er werd bijkomend onderzoek gevraagd. U kan enkel afwachten."

Aangezien verzoeker het van doorslaggevend belang vond dat de bewijzen die aantonen dat hij een oprechte relatie heeft met mevrouw [V.D.P.] gevoegd zouden worden aan het dossier, heeft laatstgenoemde nogmaals een schrijven gericht aan verwerende partij teneinde de mogelijkheid te verkrijgen om deze documenten te kunnen voegen: (Stuk 13)

"Twee weken terug heb ik de website: "hoe zit het met mijn visumaanvraag" geconsulteerd. Ik heb hiervoor een mail gestuurd naar de infodesk, zij deelden mij mede dat ik moet wachten tot ik instructies kreeg over welke aanvullende documenten gaat. Vorige week heb ik terug een mail gestuurd om mede te delen dat ik tot op heden nog geen instructies ontvangen heb, waarop ik te horen kreeg dat het over een bijkomend onderzoek gaat."

(...)

Ik veronderstel dat al onze documenten in orde zijn, maar dat er een onderzoek naar iets plaatsvindt. Indien het om een schijnhuwelijk zou gaan, kan ik perfect alles Staven met tickets en foto's van de laatste jaren."

Verwerende partij heeft hierop nietszeggend geantwoord dat het nemen van de beslissing tot 6 maanden kan duren, doch nagelaten aan te geven hoe verzoeker stavingstukken kan voegen aan het dossier. (Stuk 13)

Dat verwerende partij nu stelt dat verzoekende partij alle kans kreeg om dienstige stukken te voegen is manifest onjuist en gaat regelrecht in tegen de berichten die mevrouw [V.D.P.] van verwerende partij mocht ontvangen.

Veeleer lijkt het erop dat verwerende partij er alles aan gedaan heeft om ervoor te zorgen dat verzoekende partij geen stukken zou voegen bij het dossier.

[...]

Voorts stelt de DVZ in de nota met opmerkingen dat de stukken die door verzoeker bij het inleidend verzoekschrift werden gevoegd niet van dien aard zouden zijn om een oprechte relatie te bewijzen, quod non.

De argumenten die DVZ hieromtrent maakt zijn kort door de bocht en kunnen niet worden bijgetreden.

Zo verwijst DVZ naar een arrest van het Hof van Beroep te Brussel waarin wordt gesteld dat in die welbepaalde zaak de foto's zijn genomen om een onbestaande intimiteit te ensceneren.

Het hoeft geen verder betoog dat het voorgaande niet impliceert dat de foto's die verzoeker voegt daardoor ook geënceneerd zouden zijn. Een dergelijke gevolgtrekking is onlogisch daar men op die manier ad absurdum zou kunnen redeneren dat elke foto geënceneerd zou kunnen zijn en er dus überhaupt geen rekening kan gehouden worden met foto's ter bewijs van een relatie.

Hetzelfde argument kan worden toegepast op de getuigenissen die volgens DVZ 'gesolliciteerd' zouden zijn. Hoe de DVZ tot een dergelijk (subjectief) waardeoordeel komt is voor verzoeker een raadsel.

De getuigenissen zijn weldegelijk oprecht en er bestaat geen enkele reden om te oordelen dat deze niet met de werkelijkheid overeenstemmen.

Het stoot verzoeker nog het meest tegen de borst dat de DVZ oordeelt dat de gesprekken allerminst een liefdevolle relatie zouden aantonen en dat deze, volgens de DVZ, oppervlakkig zouden zijn.

In eerste instantie dient gewezen te worden op de aanzienlijke hoeveelheid chatberichten die verzoeker bijbrengt. Het is onbegrijpelijk dat verzoeker en mevrouw [V.D.P.] een dergelijke hoeveelheid chatberichten over meerdere jaren heen naar elkander zouden versturen enkel en alleen om een relatie te ensceneren. Zulks is simpelweg ongeloofwaardig.

Het is daarentegen juist dat de meeste berichten kort van aard zijn. Doch, zulks valt eenvoudigweg te verklaren door het feit dat de inhoudelijke en uitgebreide gesprekken tussen de echtgenoten tijdens de onnoemelijk vele telefoongesprekken plaatsvonden, hetgeen eveneens eenvoudigweg kan worden afgeleid door nalezing van de stukken.

De chatberichten bewijzen derhalve weldegelijk dat er tussen verzoeker en mevrouw [V.D.P.] een oprechte relatie bestond en dat de DVZ op onredelijke wijze tot haar motivering is gekomen daar zij geen rekening heeft gehouden met de bewijsstukken gevoegd door verzoeker."

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn synthesesmemorie vat hij het middel, en zijn repliek op de nota met opmerkingen, samen als volgt:

"Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

De DVZ heeft daarentegen beslist tot weigering van de aanvraag gezinshereniging zonder mevrouw [V.D.P.] te verhoren en zonder kennis te nemen van de stukken die aantonen dat er tussen verzoeker en mevrouw [V.D.P.] een oprechte affectieve relatie bestaat.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, nu de DVZ niet op een zorgvuldige wijze is nagegaan of er bewijzen voorhanden zijn die aantonen dat de echtgenoten daadwerkelijk de intentie hadden om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

[...]

Indien de DVZ het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een weigering van de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij zijn besloten.

Verzoeker verwijst naar randnummers 15-16.

Hieruit blijkt dat er op 06.10.2022 op de website van DVZ werd vermeld dat er aanvullende informatie nodig was vooraleer een beslissing kon worden genomen.

De politiediensten zijn, in navolging van dit verzoek, op woonstbezoek geweest bij mevrouw [V.D.P.] en hebben haar een uitnodiging tot verhoor overhandigd voor 21.12.2022. (Stuk 4)

Er werd aan mevrouw [V.D.P.] meegedeeld dat zij op die datum uitgebreid haar versie van de feiten kon geven, alsook documentatie kon overhandigen ter staving van de amoureuze en oprechte relatie tussen haar en verzoeker.

De weigeringsbeslissing werd evenwel reeds genomen op 16.12.2022, dewelke aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 18.12.2022.

Mevrouw [V.D.P.] had op dat moment nog niet de kans gekregen om haar versie van de feiten aan de politiediensten mee te delen tijdens een verhoor, noch had zij de kans gekregen om de bewijzen, die aantonen dat er tussen haar en verzoeker een oprecht huwelijk bestaat, aan de politiediensten of de DVZ te overhandigen.

Uiteindelijk heeft het verhoor weldegelijk plaatsgevonden op 21.12.2022, waarbij mevrouw [V.D.P.] 3,5 uur lang is ondervraagd en alle stukken heeft overhandigd die aantonen dat er een oprechte relatie bestaat tussen haar en verzoeker.

Met deze uitgebreide verklaring en de stavende stukken is evenwel geen rekening gehouden bij de beoordeling van de visumaanvraag van verzoeker, aangezien deze reeds werd genomen op 16.12.2022.

Er werd bijgevolg in het onderzoek van de DVZ geen rekening gehouden met een 3,5 uur durende verhoor, alsook niet met de volgende bewijsstukken:

- Alle messenger-berichten tussen verzoeker en mevrouw [V.D.P.] in de période tussen 2018 en 2022 (Stuk 5)
- Tijdslijn en verklaringen van familieleden (Stuk 6)
- Foto's ter staving van de relatie (Stuk 7)
- Inreisvisa van mevrouw [V.D.P.] naar Egypte (Stuk 8)
- Vliegtuigtickets van mevrouw [V.D.P.] naar Egypte (Stuk 9)
- Project bouw woning Luxor (Egypte) (Stuk 10)

De voormelde bewijselementen zijn nochtans van doorslaggevend belang in de beoordeling van het bestaan van een duurzame en oprechte relatie tussen de echtgenoten en bewijzen dat de visumaanvraag van verzoeker niet uitsluitend gericht is op het bekomen van een verblijfsrecht, doch weldegelijk als doel heeft om een duurzame leefgemeenschap met mevrouw [V.D.P.] aan te gaan.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt echter dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat er van een zorgvuldig onderzoek in casu geen sprake kan zijn.

Hoe kan men immers op redelijke wijze een beslissing nemen omtrent het bestaan van een oprechte relatie, zonder kennis te nemen van de documentatie die zulks zwart op wit bewijst?

[...]

Ook hier beargumenteert de DVZ dat verzoeker naliet om de relevante documenten te voegen.

Dit argument kan niet overtuigen, verzoeker verwijst hiervoor naar randnummer 29.

[...]

Dat er geen zorgvuldig onderzoek is voorafgegaan aan de beslissing blijkt eveneens uit de motivering die op foutieve feitelijkheden berust.

Verzoekende partij verwijst hiervoor o.a. naar randnummer 12 en 13 van huidig verzoekschrift.

Zo stelt de DVZ foutief dat de relatie tussen verzoeker en mevrouw [V.D.P.] gestart is in 2012, alsook dat laatstgenoemde tweemaandelijks naar Egypte reisde, maar nalaat hiervan bewijs voor te leggen.

Indien men mevrouw [V.D.P.] had verhoord, of de bewijsmiddelen had geraadpleegd, die zij wou voorleggen, dan had men niet tot dergelijke onjuiste feitelijkheden kunnen besluiten.

[...]

Indien de DVZ had kennis genomen van de voormelde stukken, dan had men eveneens geweten dat de eerdere poging tot schijnhuwelijk, ondernomen in 2016 door verzoeker, in tijd gesitueerd moest worden op een moment dat er tussen hem en mevrouw [V.D.P.] geen amoureuze relatie bestond."

3.3. De beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

3.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan zij is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toegepaste rechtsgronden, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de artikelen 21 en 27 van het Wetboek van Internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) juncto artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Er wordt geduid dat een Egyptische huwelijksakte werd voorgelegd voor een huwelijk dat werd voltrokken op 27 maart 2022. Verweerder wijst op een door hem gevraagd advies van het parket inzake de geldigheid van dit buitenlandse huwelijk van 13 december 2022 waarin werd geadviseerd het huwelijk niet te erkennen omdat het er kennelijk uitsluitend op is gericht om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven voor de visumaanvrager. De concrete bevindingen die tot dit advies hebben geleid worden vervolgens uitgebreid weergegeven. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich aansluit bij de bevindingen van het parket en dat op basis hiervan de erkenning van dit huwelijk in België wordt geweigerd, omdat het zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde. Verweerder benadrukt dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgische rechtsbestel.

De voorziene motivering stelt verzoeker op voldoende wijze in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Hij is er zo ook in geslaagd om in het kader van de huidige beroepsprocedure concrete en inhoudelijke grieven te ontwikkelen tegen de motieven van de bestreden beslissing en zich in rechte te verdedigen tegen deze beslissing.

Verzoeker toont een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aan.

3.5. In zoverre verzoeker een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing naar voor brengt, moet worden aangenomen dat hij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund. Overeenkomstig deze wetbepaling geniet de echtgenoot of echtgenote van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend een recht op gezinshereniging, mits is voldaan aan bepaalde voorwaarden.

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij weigert het in het buitenland voltrokken huwelijk van verzoeker en een Belgische onderdaan te erkennen, waardoor dit huwelijk geen recht op gezinshereniging opent. Voor het niet erkennen van het buitenlandse huwelijk maakt verweerder toepassing van artikel 27 juncto de openbare orde-exceptie van artikel 21 van het WIPR en van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek.

Het is niet betwist dat verzoeker ter staving van zijn visumaanvraag een buitenlandse huwelijksakte heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij in Egypte op 27 maart 2022 in het huwelijk trad met een vrouw met de Belgische nationaliteit. Gelet op het feit dat een buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling, waarnaar ook wordt verwezen in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, *“commentaar bij artikel 27”* in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Inter-nationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Artikel 21 van het WIPR luidt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek stelt vervolgens:

“Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”

In casu heeft verweerder de buitenlandse huwelijksakte niet aanvaard en geweigerd het huwelijk te erkennen, omdat volgens hem sprake is van schijnhuwelijk waardoor de erkenning van het huwelijk in strijd is met de Belgische internationale openbare orde.

Verzoeker betwist op zich niet dat verweerder in toepassing van de voormelde wettelijke bepalingen kan weigeren om het door hem in Egypte met een Belgische onderdaan aangegane huwelijk te erkennen, indien wordt vastgesteld dat dit een schijnhuwelijk betreft. Hij betwist evenwel dat er sprake is van een schijnhuwelijk en betoogt dat hiertoe werd besloten op grond van onjuiste feitelijke vaststellingen. Hij betoogt dat op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze werd beslist dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Hij is van mening dat hij en zijn Belgische partner onvoldoende in de mogelijkheid werden gesteld om, voor het nemen van de beslissing inzake hun huwelijk, de oprechtheid van hun huwelijk aan te tonen aan de hand van hun verklaringen en aan de hand van stukken en dat op basis van hun verklaringen en bewijsstukken wel degelijk blijkt dat er sprake is van een oprechte liefdesrelatie.

Verzoeker uit met zijn uiteenzetting enkel kritiek op het niet erkennen door verweerder van het in Egypte afgesloten huwelijk omwille van het betwisten van de rechtsgeldigheid ervan in België.

Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, is beperkt tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen. Het voorgaande houdt evenwel niet in dat hij, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, is gebonden door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat een vreemdeling voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr.Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr.Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir

judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Zo kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters.

Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden. De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrument twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van een visum en anderzijds de niet-erkenning van een buitenlandse huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

Verzoeker betwist niet dat verweerder in het kader van het beoordelen van de thans voorliggende aanvraag met het oog op gezinshereniging de bevoegdheid heeft om de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte te beoordelen. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd. Het middel, dat de Raad zou nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Verzoeker kan er aldus niet op aansturen dat de Raad zich zou uitspreken over de rechtsgeldigheid van zijn huwelijk in België. De Raad heeft immers geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Overeenkomstig de in de artikelen 144 - 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Gezien de buitenlandse authentieke akte, in casu een huwelijksakte, een bevoegdheid betreft als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek, in casu “1° vorderingen betreffende de staat van personen”, staat overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR bij weigering van een overheid om de geldigheid van de akte te erkennen, een beroep open bij de familierechtbank.

Zodoende dient verzoeker tegen het onderdeel van de thans bestreden beslissing dat betrekking heeft op de weigering an sich tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, een beroep in te stellen bij de familierechtbank en heeft de Raad, wat dit aspect van de bestreden beslissing betreft, geen rechtsmacht. Indien de familierechtbank oordeelt dat de buitenlandse huwelijksakte moet worden erkend in België, dan spreekt men van een gerechtelijke erkenning van de buitenlandse authentieke akte. Aan een dergelijke gerechtelijke erkenning is, in tegenstelling tot de plano erkenning door een bestuurlijke overheid, wel een gezag van gewijsde verbonden. Van zodra een gerechtelijke erkenning werd uitgesproken, zijn dus alle overheden hierdoor gebonden. Het staat verzoeker vrij om, in voorkomend geval, dan een nieuwe aanvraag met het oog op gezinshereniging in te dienen.

Het komt de Raad bijgevolg niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief in de bestreden beslissing dat het huwelijk van verzoeker in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806 en RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin dient te worden geoordeeld dat het enig middel onontvankelijk is, nu het geschil zoals verzoeker dit wenst te zien beslecht in werkelijkheid betrekking heeft op een burgerlijk recht.

Verzoeker kan verder, gelet op het gegeven dat zijn huwelijk niet wordt erkend door de Belgische autoriteiten, niet voorhouden dat hij voldoet aan alle voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om een gezinshereniging te bewerkstelligen. Het is ook niet in strijd met de ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur om, indien een huwelijk niet wordt erkend in België, te oordelen dat aan dit huwelijk geen recht op verblijf kan worden ontleend. Deze beginselen van behoorlijk bestuur kunnen er niet toe leiden dat verweerder een recht op verblijf dient vast te stellen, indien niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het verslag van het gesprek dat verzoeker en zijn Belgische partner hadden bij de Belgische consul wel degelijk zit vervat in het administratief dossier en de door verzoeker als stuk 4 bij zijn verzoekschrift gevoegde uitnodiging van verhoor van de politie gericht aan mevrouw V.V.D.P. dateert van 20 december 2022, ofwel van na het nemen van de bestreden beslissing, en daarenboven een uitnodiging betreft voor een verhoor als verdachte van feiten waarvoor een vrijheidsstraf kan worden opgelegd en dus niet een verhoor dat als dusdanig kadert binnen een visumprocedure.

3.6. De middelen kunnen niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS